

své skládací čepičky a putovati na policii a odtud k soudu, kde již zůstali ve vazbě, aby s jinými podnikavými obžalovanými spoluza-
hájili dne 2. ledna první líčení v novém roce před senátem vrch. rady Púdila. Pan státní zástupce Ota Trost zle se na ně mračil nejen jako návštěvník biografů, ale i proto, že pomáhali přetahovat „anglickou sobotu“ až do půl 5. hod. odpolední.

Oba obžalovaní dostali také na jeho přimluvu pěkný novoroční dárek: Hauer dva-
náct měsíců, Lisý patnáct měsíců, o tři měsíce víc, než jeho společník Hauer; ty tři měsíce jako zvláštní premii za origi-
nální vynález. —ff—

Dejte si pozor na manželky!

(Zem. trestní soud v Brně.)

Není to snad nějaký novoroční strašák ne-
bo něco podobného. Také to není legrace, a neradíme ženatým čtenářům, aby to brali na příliš lehkou váhu. Kdo si manželku již tak dalece vycvičil, že je sní v každém směru spo-
kojen, nerad ji ztrácí mrtvou, natož potom ži-
vu. A přece takové nebezpečí hrozí každému muži, jenž nevěnuje nejbedlivější pozornost své ženě, slabé a bezbranné polovici. Jednoho krás-
ného dne může mu zmizet od stolu a lože, a ani policie s vyzkoušenými psy nepřivede mu ji nazpět a on ji už více nespátí, nevrátí-li se mu do čtrnácti dnů sama. Tato možnost přichází však v úvahu pouze v 99 procentech pří-
padů. A poněvadž ani tu nevrací se žena v témž stavu, v jakém odešla, nemůže nijak býti na škodu, když muži budou dávat pozor na ženy.

Manželé Čiplovi v jisté slovácké vesni-
ci slitovali se nad Stanislavem Greierem, jenž s největší ochotou maloval cizím lidem příbytky, ale sám neměl, kam by hlavy složil. Čiplovi měli ve světnici koutek, kde mohli Greiera uložit každého večera k zaslouženému nočnímu odpočinku. Zda Stanislav v tom svém koutku skutečně jen odpočíval, nedá se s ur-
čitostí tvrditi, a spíše by se mohlo věriti, že byl tím snaživějším, čím méně pozornosti své manželce věnoval Čipl. Tento manžel věřil své ženušce i podnájemníkovi více, než bylo zdrá-
vo, a tak se stalo, že 23. června loňského roku byl překvapen tak nemile, že neváhal jít si po-
stěžovat na četnickou stanici.

„Můj podnájemník Stanislav Greier je pryč.“

„A kolik vám zůstal dlužen?“

„Dluhy, prosím, nedělal.“

„Tedy buďte rád, že jste se zbavil podná-
jemníka.“

„O toho bych neplakał, ale také moje žena je pryč.“

Pan strážmistr se podíval na Čipla tak usměvavě, jakoby chtěl říci: „Tak to budete teprve rád!“ Ale neřekl to. V očích opuštěného manžela zračilo se tolik zármutku, že stráž-
mistrův vtip byl by znamenal novou ránu do srdce.

„My ho tedy budeme hledat“, hleděl uspo-
kojit četník nešťastníka.

„Koho budete hledat?“

„Vašeho podnájemníka.“

„To mně, prosím, raději hledejte ženu.“

„Dobrá, budeme tedy hledat oba. Ženu vám odevzdáme a Greiera si necháme. Neboť vězte, pane, že svým skutkem dopustil se zločinu únosu a to se trestá podle zákona.“

Čipl se podrbal za uchem: „Nu, nevadí, když Stanislava potrestáte podle svého, já si ženu potrestám, jak za dobré uznám!“

Četníci pátrali po únosci i po unesené, ale neměli štěstí. Jakoby se země po nich slehla. Zatím Greier žil až v Litoměřicích s Čiplovou v divokém manželství a vzpomínali, co asi dě-
lá na Slovácku osiřelý muž.

Ale všechno má svůj konec, a také dobro-
družství podnájemníka s bytnou mělo být lí-
kvidováno. Milenci vrátili se na Slovácko, on se ubytoval u své matky, ona u sestry, a tu vyčkávali, až si pro ně přišli. Pro něho četníci, pro ni pan manžel. Tresty byly pak vykonány podle různých zákoníků. Ona to měla ovšem dříve odbyto, ale déle bude na to pamatovat. Jeho soudil o Sylvestra u zem. trestního soudu v Brně v. r. Neudek.

Třebaže historie měla i dosti vážných mo-
mentů, přece bylo na ní něco k zasmání. On, 24letý slabý človíček, ona 29letá statná žena. Soudce jistě na první pohled poznal, kdo byl zde únoscem a kdo uneseným, ale co naplat: zákon dává v podobných případech přednost mužů.

„Prosím, aby mi ten výlet nebyl vykládán ve zlé“, hájí se obviněný. „Já s ní ujel do Li-
toměřic ale to bylo její přání. Já sám bych si to vůbec nedovolil.“

Soudce dobrácky přisvědčil. Ono se to dá také chápat, ale když je tu zákon s kroucenými paragrafy!

A unesená paní pravila: „Slavný soude, nechtěla jsem od svého drahého muže, ale když on mně pan Stanislav hrozil i zastílením. Co jsem si já, slabá žena, měla počít?“

Soudce se zase dobrácky usmál. Však už si můžeme domyslit, co chtěl říci. Ale pak si nasadil baret a tož tedy měsíc nepodmíně-
ně. Laciněji už to nemohl udělat.

„Ale, slavný soude“, protestoval odsouzený, „já opravdu ji nepřemlouval...“

„Věřím vám, ale vyhovět ve všem ženě ne-
ní také vždycky zdrávo.“ S. S.

Historie jednoho klavíru.

(Zemský trestní soud v Brně.)

Mohou-li se půjčovat kostymy, salonní obleky, postele, brusle a auta, proč by se ne-
mohly také půjčovat klavíry? Paní H. nemě-
la ani ve svém bytě příhodného místa pro klavír, musila si jej uložit u paní L. a nic z toho neměla, stál-li tam drahý hudební ná-
stroj nečinně či napadlo-li někomu pohnouti trochu klávesami. Dala si tedy do brněnské „Tagesbote“ inserátek, že za přiměřený po-
platek klavír zapůjčí. Emil Schindler, 26letý obchodní příručí, čítával takové inse-
rátky bedlivěji než politiku nebo národního hospodáře a navštívil téhož dne, kdy inserát vyšel, paní H.

„Mám přítele“, pravil tajemně a důležitě, „kapelníka v jednom brněnském biografu, a ten by vám za půjčení klavíru dobře za-
platil.“

„Když zaplatí, nemám nic proti tomu, aby si klavír vypůjčil, ale nemám nástroj doma, je uložen u paní L. Tam si jej rače s panem kapelníkem prohlédnouti.“

Schindler nešel za kapelníkem, nýbrž za obchodníkem panem B., s nímž jednal hned o koupi klavíru. A šel s ním také k paní L. Opatrovnice nestarala se o to, co oba páni spolu ujednávají, a doporučila jim další dohodnutí s majitelkou. Za několik dní přišel Schindler opět, že jako už je s paní H. dohodnut. — Když dohoda, tak dohoda — pomyslela si paní L. a klavír vydala dvěma zřizencům, kteří se vykážali dopisem od Schindlera.

Další historie klavíru byla taková: Schindler prodal jej za 4500 Kč Vilému B., jenž ve své dílně dal nástroj opravit a prodal jej za 8000 Kč paní W. ve Valčicích. Odtud po zjištění Schindlerova podvodu dostal se nazpět do Brna, a po kratším policejním řízení zase do vlastnictví paní H. Poškozeným zůstal zde p. B., jenž musil dát paní ve Valčicích přiměřenou náhradu a ztratil tedy včetně zisku a nákladu na opravu 8000 Kč. Emil Schindler hned po podvodném prodeji klavíru odejel do Prahy, kde z vydělaných peněz užíval až do 17. října. Pak ho zatkli a dopravili do vazby zem. trestního soudu v Brně, kde jej minulý týden soudil senát v. r. dra Onze. Bylo těžko popírat, když svědkové usvědčovali. Dárek osmnáctiměsíčního těžkého žaláře s přídatkem policejního dohledu přišel sice už po vánocích, ale Schindler měl z něj právě tak malou radost, jakoby jej dostal pod stromeček. Velmi zdvořile a zkroutěně obrátil se k novinářům, aby tu historiku s klavírem umlčeli, ale, jak patrně z našeho referátu, nepochodil. Ostatně za půldruhého roku, kdy ho propustí z kriminálu, dávno se už na to zapomene.

Boty po oběšeném.

(Sedrie v Bratislavě.)

Jednoho dne našla služka dra Ignáce Papánka, který trávil svůj staromládenecký život v Holiči, na provaze oběšeného. Lekla se oběsence tak, že nemohla od něho odvrátiti zraků a zapomněla úplně oznámiti tuto věc na příslušné místo. Musil se leknouti i 68letý věrný sluha Vallo, ale ten šel uvědomiti úřady o neštěstí.

Když přišla komise zjistiti pravý stav, rozkázala sejmutí nebožáka z okna, na němž byl pověšen, a uložila jej na postel. Sluha Vallo zul svému pánovi nedávno koupené boty a dal je pod postel. Dveře pokoje, v němž nebožtík ležel, byly úředně zamčeny.

Za několik dní přišli i dědicové dra Papánka podívat se, jaké asi bude dědictví, neboť zemřelý měl pověst bohatého člověka a ne nadarmo byl starým mládencem. Jeden z dědiců, ten nejskoupější ze všech, zpozoroval, že nebožtík nemá na nohou boty. Hledal je všude, ale nadarmo. Zavolal si tedy služku. Ta mu řekla, že boty dělaly pod postelí ostudu, proto prý je dala do skříně sluhy Vallo, ale ten o tom nevěděl. Pak byly hledány ještě jiné maličkosti a nenašly se. Byl zavolan sluha,

byla zavolána služka, ale jejich odpovědi neuspokojily dědice, kterým se beztoho celé dědictví zdálo být nad očekávání malé.

Učinili proto trestní oznámení proti sluho- hovi. Přišli četníci, kteří udělali prohlídku sluhových věcí, a našli různé drobnosti, které dědicové považovali za majetek zesnulého, a věrný sluha byl zavřen, neboť státní zastupitelství v Bratislavě podalo naň žalobu pro zločin krádeže, která byla projednávána před samosoudcem Jehličkou.

Sluha Vallo popíral jakoukoli krádež. Pán jej měl rád a daroval mu leccos, když byl ještě na živu, ba i nějaké pozemky mu dal připsati.

Byl proto osvobozen ze žaloby, že by byl okradl svého mrtvého pána, k němuž upřímně lnul.

—ij—

Zabíjel na černo.

(Soudní tabule v Bratislavě.)

Právě před rokem, dne 30. prosince 1924, zabíjel rolník Flaksa tučné prasátko. Brzy zrána byla hospodyně na nohou, chystajíc horkou vodu. A pak byla práce až do večera. Dělal se jaternice, jelítka kroupová i housková, tlačěnka a jak se ještě všechny ty dobroty jmenují. Vůně čerstvých škvarků šířila se po celém domě i ven na ulici, až se kolemjdoucí zastavovali. Ještě dlouho do noci se u Flaksů hodovalo a zapíjelo dobrým vínkem.

Druhého dne však nastalo rozčarování. Přišli dva páni v stejnokrojích finanční kontroly a ptali se hospodáře, zdali zabíjel.

„Toť se rozumí, že jsme zabíjeli. Ale už skoro nic nám z toho nezbylo.“

„Zabíjeli jste tedy, ale zapomněli jste zaplatit 30 Kč zabiječného.“

„Nic jsem nezapomněl. Ještě jsem nikdy nic takového neplatil a zabíjím již víc než 30 let.“

„Předpis je předpis. Máte zaplatit 30 korun a k tomu 100 korun pokuty.“

„Co? Platit? Za to, že jsem zabil svoji svinu? To je republika? Za všechno platit! Neplatím a hotovo. Marš ven, nebo vás vyhodím. Za Maďarů jsme nikdy neplatili za zabíječku.“

Finančníci vyšli ven na dvůr, a Flaksa za nimi.

„Pojďte sem, já vám ukážu, jak se platí!“

Vytáhl z hranice dříví silné poleno a hnul se jím po úřednicích, kteří uznali za vhodné raději odejít.

Pro toto vyhrožování a pro výrazy, kterých užil, byl Flaksa žalován státním zastupitelstvím, a sedrie v Trenčíně jej odsoudila do vězení na čtrnáct dní a k 200 Kč pokuty.

Obžalovaný i státní zástupce se odvolali a tak byla celá věc znovu projednávána před soudní tabulí v Bratislavě, kde byl Flaksovi trest zvýšen na jeden měsíc bezpodmínečně.

Proto pozor, všichni šťastní majitelé vykrmených prasátek! Raději zaplaťte dobrovolně, to se vám jistě vždy vyplatí.

—ij—